

Misstappen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 631 9

1e druk 2014

© 2014, Wiep-Fenna de Jong

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Foto auteur: Helen de Vries

Vormgeving omslag: Arjen Harris

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Misstappen

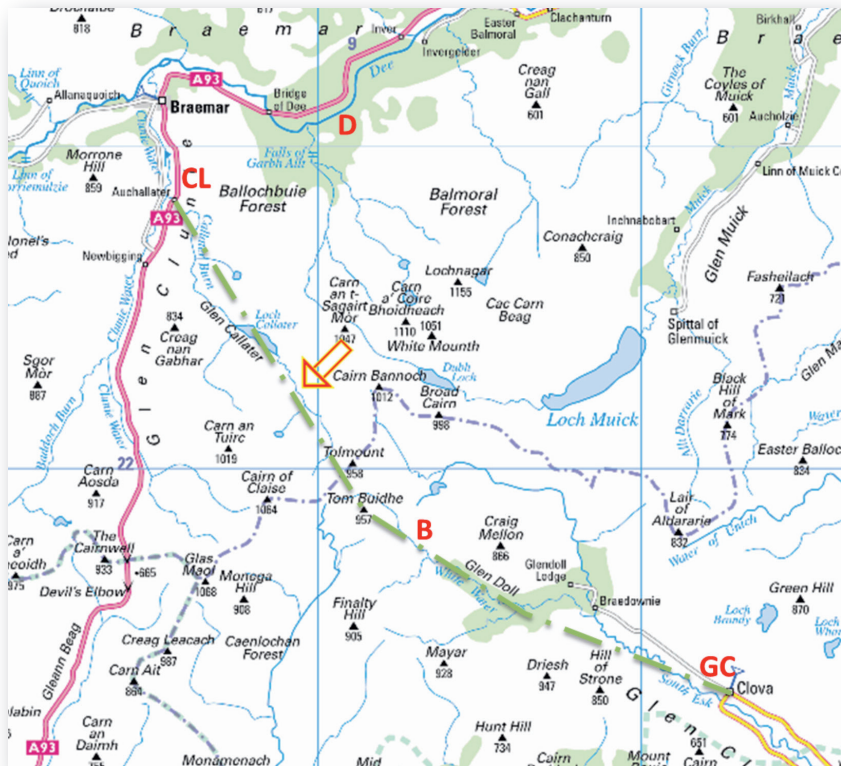
Wiep-Fenna de Jong

Foar heit en mem

*Wer't ik ek swalkje op ierde,
jimme byld bliuwt by my*

Jock's Road

- CL - Loch Callater Lodge.
- B - Bothy, of shelter. Gebouwd nadat vijf bergbeklimmers tijdens zwaar weer verongelukten in 1959
- GC - Hotel Clova, in Glen Clova.
- D - The River Dee, die uitmondt in Aberdeen.

Proloog

Ze staat boven me, voorovergebogen. Haar ogen spuwen vuur. Haar mond is vertrokken tot een streep. De blonde piekharen hangen in natte slierten voor haar poppengezichtje. Ze schreeuwt. Krijst naar me dat ze me haat. Ze schopt tegen mijn dijbeen. Haar armen voor zich uitgestrekt, haar vingers gebogen richting mijn hals. In een reflex rol ik me op, in foetushouding. Dan, met alle kracht die ik nog in me heb, trap ik met beide benen richting haar scheenbenen.

Ik moet opstaan. Dan ben ik partij voor haar. Maar minder dan een halve meter van me vandaan is het ravijn. De rotsen zijn spekglad door de regen. Eén misstap en ik maak een val van minstens twintig meter. De kiezelsteentjes op het pad dringen diep door in mijn handpalmen. Ik bijt op mijn lip. Sowieso ben ik een kop groter dan zij. Dat zal haar imponeren. De regen klettert op de capuchon van mijn regenpak. Ondanks dat ik nu op mijn knieën zit, blaast de wind me bijna omver.

Nu staan, Leo. Nú.

De razende pijn in mijn knie en elleboog verbijt ik. Zo snel als mogelijk naar de bothy zien te komen, waar de anderen zijn. Dan kan ze niets meer.

Ineens valt ze voorover op het pad. Haar hoofd op haar knieën. Ze jammert met lange uithalen, als een wolf in de nacht.

Rennen, Leo. Ren.

Leonie & Steve

1

Mijn klas werkt rustig aan de topo-tour. Fabian zit met een pen in zijn mond naar de kwetterende vogels in de bomen rond het schoolplein te staren. Het jochie is heel snel afgeleid en heeft zijn toetsen nooit op tijd af. Toch maar weer eens met de ouders praten en een plan van aanpak maken met remedial teaching, want op deze manier krijgt hij het heel zwaar in groep zeven. Zo direct, wanneer de kinderen klaar zijn, gaan we een uurtje aan het stuk werken dat we instuderen voor ons dorpsfeest. Mijn groepen, vijf en zes, doen traditioneel een toneelstuk tijdens het jaarlijkse festijn. Ik plan het opzettelijk altijd aan het eind van een lange dag. De kinderen verheugen zich enorm op de repetities en zijn al helemaal opgewonden over het komende dorpsfeest met hun optreden, de spelletjes en de kermis. Twee keer per week werk ik met de leerlingen aan het toneelstuk. Dit jaar hebben we gekozen voor De gelaarsde kat. Tijdens het eerste gedeelte van de avond zijn de kinderen actief; de kleuters en de onderbouw zingen liedjes met een dansje en groep zeven en acht organiseren zelf een talentenjacht. Niet zo'n vreselijke playbackshow die in de ons omringende dorpen wordt gehouden in zo'n gruwelijke feesttent. Nee, wij proberen het beste uit de kinderen te halen en ze mogen tijdens het hoogtepunt van het jaar in het dorp hun talenten etaleren. De oudste kinderen mogen datgene doen waar ze goed in zijn. Dansen, musiceren ... en Marnix, een jongen uit groep acht, doet in zijn eentje een illusionistenact. Al redelijk spectaculair, er schuilt een Hans Klok in dat joch. Er is een competitie met een jury, en hoewel ze alle kinderen natuurlijk de hemel in prijzen, is er toch altijd een winnaar. Holland's got talent, maar dan in het dorp.

Uiteraard wordt het feest gevierd in het dorpscafé aan het Kerkplein. Voor de pauze de optredens van de basisschoolkinderen, daarna geeft het dorpskoor onder leiding van mijn collega Rob een kort concert. Aan het eind van de avond gaan we met dj Dave lekker los op de dansvloer. De jongere mensen uit het dorp zijn bijna allemaal betrokken bij de organisatie van het dorpsfeestijn. Het hele weekend staat in het teken van het feest en staat bol van de activiteiten.

Het is heerlijk om op een basisschool te werken waar je nog zoveel aandacht aan de kinderen kunt besteden. Ik had me geen betere baan kunnen wensen. De kinderen in mijn klas zijn een beetje mijn kinderen. Op deze manier heb ik toch nog een soort gezin. Toen Maarten en ik elkaar net kenden, waren kinderen voor ons geen issue. Bijna geheel eigenhandig hebben we de oude pastorie in het dorp gerenoveerd en fantastisch ingericht. Niets is aan het toeval overgelaten. We zijn speciaal naar Frankrijk en België geweest om met veel zorg de mooiste oude bouwmaterialen en brocante uit te zoeken en aan te schaffen. Toen het meerjarenproject af was, waren Maarten en ik eraan toe om ons eigen gezinnetje te stichten. Kinderkamers waren al gepland in het huis, kant van de bruidssluier van mijn moeder lag klaar om een wiegie mee te bekleden.

Maar het lukte niet. Keer op keer die immense, alles overheersende teleurstelling wanneer ik toch weer ongesteld werd. Het voelde als diepe rouw. Drie keer hebben we een pijnlijke en stressvolle ivf-poging ondernomen, maar alle keren liep het weer uit op die enorme deceptie. Maarten is nu drieënveertig en ik bijna eenenveertig. Maar om, wanneer je de veertig al bent gepasseerd, je al aftakelende lijf aan nóg meer kunstmatige handgrepen te onderwerpen, dat ging mij te ver. Toen we moesten opteren voor ICSI heb ik moeten afhaken. De tijdsvakken tussen de bevruchting

met ivf en het wachten, sloopten me volledig. Dag en nacht was ik ermee bezig. Slapen deed ik niet meer en het ging ten koste van mijn functioneren op school. In die periodes wilde ik alleen maar op de bank zitten met mijn handen op mijn buik en bidden dat het goed zou komen. Maarten had nog wel een poging willen ondernemen, maar ik kón niet meer. Mijn lijf en mijn geest protesteerden aan alle kanten. We hebben allebei een geweldige baan en maken er het beste van. Maarten is computerprogrammeur en bouwt geavanceerde beveiligingssystemen voor bedrijven.

Maarten en ik hebben prachtige reizen gemaakt. Bij de nomaden in China gebivakkeerd, met jeeps door de Serengetiwoestijn gecrost, in Zuid-Amerika traditionele indianenstammen bezocht en in een Indiaanse ashram gemediteerd. Je kunt het zo gek niet bedenken of wij zijn er geweest. Af en toe voelde ik me net Floortje Dessing, want Maarten heeft alles op video vastgelegd. Al die uren filmmateriaal ligt over tientallen jaren bij het grofvuil. Niemand is toch na ons nog geïnteresseerd in onze spectaculaire vakanties? Ik moet maar niet al te lang stilstaan bij die dingen, want dan word ik gek. Ik probeer zo positief mogelijk in het leven te staan. Mijn baan, de kinderen op school en hardlopen. De halve marathon loop ik in een kleine twee uren en daar ben ik best trots op. Drie keer per week trek ik mijn loopschoenen aan en ga eropuit. Onze omgeving is prachtig voor joggers, wandelaars en fietsers. Wanneer ik het dorp uit ren, dan ben ik in de bossen en de velden. Het rennen maakt mijn hoofd leeg en ik krijg er energie van. Ik heb zo vaak geprobeerd om Maarten ook warm te krijgen voor mijn sport, maar hij wil niet. Maarten vindt het heerlijk om in zijn vrije tijd te knutselen aan zijn grote hobby; modeltreinen. Een hele kamer in ons huis is daarvoor ingericht. Het is zijn domein, ik kom daar zelden. Uren kan hij zoet zijn met

zijn Märklintreinen. Hij speurt het internet af naar bijzondere exemplaren en bouwt met militaire precisie tunnels en spoorbruggen. Meestal lig ik allang in bed wanneer hij uit het rangerterrein komt, want zo noem ik Maartens treinenkamer.

De schoolbel gaat. Een flink stuk van De gelaarsde kat zit er al goed in. De hoofdrolspelers krijgen hun teksten van mij mee naar huis om te oefenen, dan kunnen we volgende week het hele stuk in een keer spelen. Julia staat als eerste bij de deur. 'Juf, ik moet plassen.' Ze kijkt me aan met haar grote blauwe kijkers.

'Ga nog maar snel, Julia, en sluit achter aan in de rij.' Ik doe de deur van het lokaal voor haar open.

De andere kinderen ruimen de spullen op, zetten de stoelen op de tafels en trekken in de gang hun jassen aan. Ze gaan twee aan twee staan en wachten totdat iedereen klaar is. Ik loop achteraan met Julia aan mijn hand naar buiten. Een paar ouders van kleuters uit de jongste groepen staan te wachten bij het hek. In één oogopslag zie ik dat Liz er ook staat. Paarse gym schoenen, roze joggingpak versierd met glitters. Haar dochttertje Britney – genoemd naar Britney Spears, je verzint het echt niet – zit bij mij in groep zes.

'Hai Lieóny, ik heb die Word-oefeningen gedaan, wat jij mij heeft gezegd. Het gaan hartstikke goed. Ik werk mij een slag in die rondje voor Nederlands taal. I've just learned that. Spreekwoorden. Ik ben zo blij met die hulp van jou.' Liz woont met haar man Steve en Britney al een poos in Nederland, maar ze zijn vorig jaar verhuisd naar het dorp. In Den Haag, waar ze eerst woonden, was het geen noodzaak om Nederlands te spreken. Daar wonen zoveel expats, de voertaal is daar in sommige kringen meer Engels dan Nederlands. Maar hier bleek het een manco en Liz vroeg of ik haar wilde helpen.

‘Hallo Liz.’ Ik articuleer duidelijk, zodat ze mij goed kan verstaan. ‘Fantastisch, ik ben heel trots op je. Zullen we vrijdagmiddag naar de stad gaan om een kopje koffie te drinken? Dan combineren we de les met een uitstapje.’

‘Oh yeah. De zon schijnen vrijdag, leuk! I love to drink coffee in town met jou en Britney gaan toch spelen bij een friend.’

Voor de lessen spreken we nooit af bij haar thuis. De kans is groot dat ik Steve tegen het goddelijke lijf loop en dat zou rampzalig zijn. Liz zou het ongetwijfeld aan me zien. Zijn stem alleen al maakt dat ik rood word tot in mijn nek. Ik ga stotteren en mijn handen trillen als ik in zijn nabijheid ben.

Het was alsof de bliksem bij mij insloeg toen Liz mij voorstelde aan haar man. ‘Lieóny, dit is mai man, Steve.’

‘Hi Lieóny. So nice to meet you. Thank you for the great help you offer Liz. I’m delighted to see her so happy in the village.’ Steve werkt voor een Amerikaanse maatschappij in de stad en hij heeft er weinig behoefte aan om Nederlands te leren. Dat had Liz mij al verteld.

Ik zakte bijna door mijn knieën. Die warme, diepe stem. Geraffineerde, dure aftershave. Zijn bruine ogen onder zware wenkbrauwen die me zelfverzekerd, brutaal bijna, van top tot teen opnamen. Verzorgd kapsel met hier en daar subtiele grijze haren. Zachte, zinnelijke lippen. Nonchalante tred. Lang. Gespierde bouw. Steve is het levende en lekkere bewijs dat niet alle Britten kleine, miezerige mannetjes à la Mr. Bean zijn. Liz daarentegen is klein, mollig en ziet er altijd licht ordy uit. Te korte rokjes met haar stevige olifantenpootjes, te hoge hakken en te diepe décolletés. Alles aan Liz is inderdaad té. Bovendien heeft ze ook nog eens een plat Londens accent. Steve is echter every inch a gentleman.

Nee. Nee, nee, nee, zei ik tegen mezelf. Het kan niet, het mag niet. Maarten is een prima man. Ik hou van hem en we

hebben het nodige samen meegemaakt, dit kan ik niet maken. Liz is superaardig, ze hebben een schattig dochtertje. Hier moet ik nooit, en dan ook nóóit aan beginnen.

Maar het gebeurde toch.

Steve rent ook. Al snel na die eerste ontmoeting, thuis bij Liz aan de Burgemeester de Goedeweg – ze wonen schuin tegenover Pieter en Maria in een wanstaltig neoklassiek wit geplamuurd huis – kwamen we elkaar tegen in het bos. Hij stopte abrupt toen hij mij zag aankomen. Ik rende bijna regelrecht in zijn armen.

‘Hello, gorgeous Lieóny. Let’s run together, shall we?’ Ik stond hijgend en zwetend als een oud paard tegenover hem op het bospad. Ik haalde de dopjes van de iPod uit mijn oren.

‘Sure’, hikkelde ik en ik rende met hem het bos weer in. Mijn rondje zat er al op, hij moest nog aan zijn tien kilometer beginnen. Pas later bedacht ik hoe belachelijk dat er moet hebben uitgezien. Als een dom schaap huppelde ik naast die zelfverzekerde, prachtige man. Ik móést gewoon met hem mee, of ik nu wilde of niet. Na een ongeveer een kilometer stopte Steve bij een bankje. ‘Please sit next to me for a while, my lovely.’ Bibberend ging ik naast hem zitten. Ik kon geen woord uitbrengen, mijn keel zat helemaal dicht.

‘Let’s talk a bit. I have to confess you something. From the first moment we met, I am deeply in love with you, Lieóny. I know it’s not right, but you are the woman I’ve always dreamt of.’ Hij pakte mijn bezwete hand en drukte er een kus op. Zijn bruine ogen die tot diep in mijn ziel doordrongen. Licht trillende mondhoeken.

Ik smolt. Voor het eerst sinds jaren gierde onverholen hartstocht weer eens ouderwets door mijn nauwelijks meer uit lust aangeraakte lijf.

Sinds die dag heb ik een paar keer per week heimelijke ontmoetingen met Steve.

Ik ruim mijn lokaal op, zet de stoelen op de tafels zodat de schoonmaakster de vloer kan dweilen en pak de map met de topo-opdrachten en stop ze in mijn tas. Vanavond maar nakijken. Meestal doen we dat tijdens de les, maar met de repetitie voor het toneelstuk is het er niet van gekomen.

Mijn jas hangt aan de kapstok in de lerarenkamer. Rob van Dijk zit met zijn leesbril op het puntje van zijn neus naar zijn computerscherm te staren. Zijn halflange achterovergekamde en te donker geverfde kapsel hangt in slagen over de kraag van zijn overhemd. Iedereen vraagt zich altijd af waarom hij zijn haar niet een keertje afknipt. Meike, zijn vrouw, zou op zijn minst moeten zien dat dit echt niet meer kan voor een man van tegen de vijftig. Kalend aan de voorkant en een matje in de nek is nou niet bepaald een haardracht die past bij een directeur van een dorpschool. Wellicht wil hij zijn kunstzinnige en creatieve aard nog een beetje blijven etaleren zolang het kan. Hij musiceert in een band, speelt meerdere instrumenten en is bovendien de dirigent van ons dorpskoor. Maar hij zou er honderd keer aantrekkelijker uitzien wanneer hij rigoureuus de schaar in zijn gedateerde haardracht zou laten zetten.

‘Tot morgen, Leonie. Plezierige avond’, zegt hij en met een snelle handbeweging legt hij zijn bril naast het toetsenbord. ‘Trouwens, nu we even hier alleen zijn, je ziet er de laatste weken weer bijzonder goed uit. Hebben jij en Maarten het verdriet zo langzamerhand een plekje kunnen geven?’

Ik voel mezelf rood worden tot in mijn nek.

Verliefd zijn doet me kennelijk stralen.

‘Dank je, Rob’, stotter ik. ‘Dat is erg lief van je. Komende zomervakantie gaan we ook weer met z’n tweetjes een reis

maken. Dat is er de laatste jaren niet meer van gekomen met alle ziekenhuisbezoeken en het wachten op uitslagen. We willen deze keer richting Midden-Amerika en Cuba.'

'Heel fijn voor jullie. Het is een cliché, maar je moet door, nietwaar? Fantastisch om te zien hoe jullie de draad weer op hebben kunnen pakken. Nogmaals, fijne avond en de hartelijke groeten aan Maarten.'

De sleutel van mijn fietsslot haal ik uit mijn jaszak en mijn tas zet ik in het mandje voor op de fiets. Langzaam fiets ik naar huis. Zonnebril op, de rits van mijn zomerjack open.

Rob zei dat ik er goed uitzag. Laat iedereen maar denken dat het komt doordat ik de kinderloosheid heb geaccepteerd. Ik weet wel beter. Die knop moest ik een jaar geleden al omzetten, hoe moeilijk dat ook was, en nog altijd is. Want wat had ik graag een kinderzitje voor op mijn fiets gehad in plaats van dat tuttige boodschappenmandje.

Thuis zet ik een kop thee en ga op het terras aan de achterkant van onze oude pastorie zitten in de namiddagzon. De twee rode meidoorns op het gazon staan in bloei. We hebben alles zo symmetrisch mogelijk gehouden, dat vonden Maarten en ik het mooist bij het huis met de twee identieke kamers aan de voorkant. Het grindpad naar de voordeur wordt geflankeerd door strakke taxushagen met twee leilindes, aan de achterkant hebben we eigenhandig het terras aangelegd met zorgvuldig gesnoeide buxussen in grote gietijzeren potten.

Ik kijk op mijn horloge. Half vijf. Ik heb met Steve om half zes in het bos afgesproken. Ik zou nu mijn loopschoenen en kleding kunnen aantrekken en alvast gaan rennen, maar ik doe liever mijn rondje nadat we elkaar hebben ontmoet. Ik transpireer altijd heel snel. Steve komt meestal hijgend en zwetend aan bij het bankje aan de rand van het bos, dat nu uitkijkt over het maïsveld.